

De afundsjuaka systarna.

För i världen brukade ofta sultaner och furstar förklada sig och gå omkring bland sina undersåtar för att i egen ^{nyllna} ~~persön~~ göra sig underiättale om hur de hade det. Och sultanen Chesru Scha, hersehare öfver Persien hörde till dem, som tyckte dessa vanor.

En afton då han var ute på en dylik vandring åtföljd af sin storvris, som beklades var förklädd, kom han till en af hufvudstadens fattigaste kvarter. Utåt i stämnet af gråpa röster, tiggarens klagan och gatufruvägarnes gälla rop öfverskades han att höra några flickrösters glada skri och lyfpliktigt smut att de kommo ⁱⁿ från en liten förfallen stuga som låg i början af en mörk gränd.

Styfiken kände han in genom ett af de tresiga fönstren och märkligt då de unga flickor, som under pret och strängt blick på att stå sin kvällsvara. ^(vid skenet af en elyktampa) Och de vara systor kunde man se på blicketen i deras antledsdrag. Men den yngsta var den vackraste och sig också ut att vara den klokaste och godaste.

- Ja, eftersom vi äro i farten med att önska oss allt möjligt godt - såde den äldste - så önskar jag mig också sultanens höfvegens tillman. Då får jag stå så mycket lyckligt bröd och så många goda kakor jag vill. Bättre man kan ingeen önska sig.

- Jyll - såde den andra systern, - jag önskar mig sultanens öfverbrok till man. ^{jag} Då får jag smaka på alla goda saker som lagas till uppe i stället, och det goda brödet och kakorna får jag på köpet. Det är ett bättre upp, då.

Men den tredje systern skrekade till, så att alla hennes bröder kunde höra.

- Så är här samma bejge två - såde hon, - eftersom det inte kostar något att önska, så ska man väl önska sig det allra bästa.

Jag önskar mig gjäffna sultanen till man, jag. De får jag allt hvad ni önskat er och dessutom den bästa och ståtligaste gås i världen, som man verkligen kan tycka om för hans egen skull.

Den tre önskingar roade sultanen så mycket att han småleende gick och tänkte på dem under hela återstaden af vandringen. Men mest tänkte han på den yuster system, som var så vacker och behyglig, och som sett så tjock ut, då hon talat om att älska sultanen för hans egen skull.

Chergonen därpå behade han storsirien till sig och befälde honom att gå till det lilla författarna huset i den mörka gränden och hemta de tre fjörorna upp till slottet. Storsirien lydte genast, och efter ett par timmar stodo de tre ryttarna bleka och drömande inför sultanen, ty de visste ingenting om hvar för de skifvit behade och trodde, att de sig orotande förbrutit sig på något sätt, hvar för de nu skulle bli straffade.

— Det är inte sådana — sade sultanen leende. — Jag har endast låtit kalla er därför att jag i går kändelseris rikade på böra er uttala era önskingar om hvilka ni vilke ha till min. Och som jag gärna gör mina undersåtar till viljes när det står i min makt, så skole ni få era önskingar uppfyllda. In som är illdot vilke ju ha min besögare? Eller hur?²

Den städers fjöran var så förvirrad och bestört att hon inte kunde svara. Men sultanen lit genast ^{hemta upp} ströta efter besögaren och så lade han hennes hand i hans.

— Och du vilke ju ha min besögare — fortsatte sultanen närm till den ^{system} andra i ordningen.

Men öfren hon var så bestkommen och förlagen att hon ikke kunde få fram ett ord till svar. Och sultanen tog hennes hystnad för "ja", strökade efter brocken och lade hennes hand i hans.

Om det endast den tredje system kvar, och då sultanen fäst sina ögon på henne skiljde hon af blygsel, rännade öfren hela ansiktet och kunde ikke taga sin blick från golvet.

- Och du - onde sultanen - du vilde ju ha mig gjälf
till gemål. ^{Var det inte så?} ~~Är du ännu kvar vid denna din önskan?~~

Men då kastade hon mig ned till hans fötter.

- Store sultan - säk hon - förlät mig för minne tanklösa
prat. Det var ju endast ett skämt, och vi trodde inte är någon brida
oss. ^{oss} ~~det~~. ~~Streffa mig icke allt för hårdt för min djärfhet.~~

- Jag skulle streffa dig därmed att du får din önskan
uppfyllad och det redan i dag. - svarade sultanen.

Och därmed lyfte han upp den unga flickan, som icke
ville tro sina ögon och öron. Först då hela hofvet bugade sig för
henne och fyra kammarfruar kommo fram för att följa henne
med sig in i de kungliga gemakerna och blida henne till brud,
höjades hon först då man icke gyllade med henne, och ända
lepde hon om i en dröm. Och långt efter sedan bröllopsfestligheterna
voro förbi och hon var ensam och frid som sultaninne, hade hon
svårt att fatta sin lycka och upphöjelse.

De båda andra systernes önskingar gingo ^(liksledes) ~~och~~ i full-
bordan. Den äldsta fick ^(hinn brökor med) två begare och den yngre ^(med) ~~en~~ köck. ^(sitt köck) ~~och~~
fastän de sålunda fått som de vilde ha det, voro de äro icke nöjda.

De kunde icke förlita sig med den stora stolnaden
mellan deras ställning och deras syster, sultaninnans.

- Årsför skall hon ha det så mycket bättre än vi - sade
de två kvarann. - Hon är hvarken förmärare eller vackrare än ^{vi} ~~vi~~
~~oss~~, och likväl hade en af oss kunnat bli sultaninne som hon, om
vi bara hade varit nog djärfva att önska oss så där högt upp. ~~och~~
allting beror på förtagsenhet här i världen.

Och så smickrade de mig gjälfva med att tro mig så
blygsamma och dygliga och katade allt bättre än syster för den lycka
hon gjort. I ansikten voro de nog slita och smilande emot henne,
men så fort de vändt ryggen åt henne, förtalade de henne, kallade
henne bigmodig och gungo och väntade på en tillfälle att förödmjukt
henne eller helst stöta henne från hennes höghet, så än hon inte
länge skulle vara för mer än de.

Efter en tid, då sultaninnans skänkte sin gemål en liten turvasprånge fanns de också ett medel att utföra sina elaka afsikter. Innan någon annan än de kunnit få se den lille prinsaten hade de honom i ett baktråg, hvori bagaren brukade göra sin deg, och satte ut honom i floden, som rann förbi palatsets trädgårdar. Och i stället för barnet baro de fram till sultanen en död handvalp, som de påstodo att sultaninnans fiddt till världen.

Sultanen som gån och glädt sig åt att få en son blef mycket förbitrad och vitke i första ögonblicket förskjuta sin gemål, såsom de ofundnycka systarna hade hoppats. Men sultaninen, hvilken var en god och rättvis man förhöll honom det rätt i sin skaffa den stekars moderen, som icke kunde rå för sin olycka. Och så följde han henne, och allt blef bra igen.

Den lille prinsan hade emellertid flutit ned till floden och skulle säkert ha omkommit i vattnet, om icke uppbyggingsmannen öfver de kungliga trädgårdarna lyckligtvis fann honom och dragit baktråget i land.

Han blef mycket förtjust i den vackra gossen, och som han själv icke hade några barn ansåg han honom som en skänka af Allah och bar honom hem till sin hustru, hvilken blef lika glad som han och gärna gick in på att uppfoster honom som deras egen son.

När så ett år hade gått om fick sultaninnans ätt en liten prins, och då ^{gick det till} ~~blev det till~~ på samma sätt. De elaka systarna satte ut honom i ett baktråg på floden och i stället för gossen visade de sultanen en död kattunge, under påståendet att det skulle vara sultaninnans barn.

Hadde sultanen blifvit förgymrad ^(och den första misärknigen) ~~för gossens~~ blef han det som två gånger värre. Sultansinen hade största nöda i världen att afhålla honom från att dörrne sin gemål till diden, men så omvårdningom lyckades han dock att lugna honom, så att han förlät henne och de begge systarna icke hade någonting för sitt bevar.
 The king ^{brötes} deras afsigt att bringa den nyfödde prinsan om lifet ^{med} framgång. Liksom den äldsta ^{han} ~~prinsan~~ flöt också ~~ned till~~ ned till floden i sitt baktråg, blef också en uppbyggingsmannen på de

^{både prinsessa}
 öfverträffade de ömest alla sina jämnåriga, och prinsessan Paisade
 som alltid var sina bröders kamret i ständier som i lek, gaf dem knäppt
 efter i ridd och fäktning. Och hvad förtämligt beträffade, så var hon
 den klokaste af de tre.

Tonan de vora fullkomna tog deras festerfar afked
 från sin plats hos sultanen, och som han lifvit ut i sin tjänst, tog
 han en stor lundgård, där han lät uppföra ett präktfullt palats och
 anlegga de vackraste trädgårdar. Men länge förbröcken han eller
 hans hustru njuta af denna herlighet. De dogo emolest och gao
 efter och de flyktat till lundgården och lämnade den i af sin festerfar.

De se stannade också kvar där och lifte ^{för sig} till som-
 mans utan att för en ögonblick längta ut i världen, ty de älskade hvarann
 med den innerligaste kärlek, och avogo sig äga allt som kunde giva
 en människas lyckly.

En dag då Bahman och Paisis voro ute på jakt
 så emellertid Paisade hemma i trädgården, då en fästigt belid
 gammal fästide in genom gallergrunden och bad om en bit bröd.

- Lij in - sade Paisade, i det hon öppnade grunden - så skulle
 jag se efter hvad jag kan bjuda dig.

Och hon förde den gamle kvinnan in i palatset, lät sätta
 för henne mat och dryck och förde henne sedan omkring i trädgårdar-
 ne för att visa henne alla dess herligheter.

Den fästige kvinnan uttalade också sin beundran för allt
 hvad hon såg, men då det icke var mer att se bestode hon fästfarande
 spanande blicker omkring sig, som om hon sökte något.

- Hvad var du efter - frågade Paisade - och det något
 du tycker fattas härinne?

- Alder fören - svarade kvinnan - här är så vackert
 att jag endast förundrar mig öfver att denna trädgård icke äro
 innehåller världens dyrbaraste trädgårdsprydnader, den talande fögeln,
 det odlande tridet och det guldglä vätinet, ty det vore den värde.

De se ord gjorde Paisade mycket nyfiken, och hon gaf
 sig ingen so fören hon öfverlät ^{den främsande att giva henne en} närmare beskrifning på de tre under-

håsa tungen. Det Hennes gäst berättade di, att den talande fågeln
 kunde sjunga på vackert, att han lockade till sig alla himmelens
 sångfåglar för att stämma in i sin sång och dessutom kunde han
 tala mycket visare ^{och förståndigare} än en människa. Det spelande tridet hade
 darrande luf, som kringlade som den skönaste musikk di vinden röde
 dem. Och af det gullgula nätet behöfde man endast hitta en
 droppre på marken, så sprang di upp en stilla så hög, att de iaktade
 till skyn och höjde sig och sänkte sig, skimrande i Tusentals färger.

Under det den gamla kvinnan ^{prutade} hade Parisade fått
 en omätlig begärelse till de tre tungen, och hon började berömma henne
 att säga hvar de funnos och hur man skulle bera sig åt för att be-
 märktiga sig dem.

- Ja har varit god mot mig - sade den fatiga kvinnan -
 och därför vill jag gärna vidföra din bön. För att vinna de tre kle-
 noderna måste man följa rigen, som går härant för, tjugo dags-
 resor framåt. Sedan skall man fråga den första person man träffar
 på om ^{hur man skall färdas för att komma} till den talande fågeln, det spelande tridet och det
 gullgula nätet. Men skall säga det, elken låta bli det inte att skicka
 sig de tre ^{skedens} ~~skedens~~. Dock, ännu en och vill jag tala om för dig. När den
 lyckligt och väl gjort dig till herrskarinna öfver den talande fågeln skall
 han appenbara dig ting, som du icke hört förr. Iverkmen du eller dina
 bröder veta brötkens äro, men det vet han.

Så fort den gamla sagt dessa ord så såg hon ^{upp} sig, och
 att hon blef dubbelt så ~~glad~~ som förr, betraktade Parisade med
 en par lysande ögon, visade att henne och var i ett en försvunnen.

Så kom den unga flickan förstås att det var en fö-
 som varit hos henne, och uppfyllt af underliga tankar vandrade hon
 omkring hela dagen inna till hennes bröder kommo hem.

Förvånade öfver hennes tankarvidde ^{sitt} såg sig de ~~andra~~
 hvar som låg henne på hjärtat, och hon berättade di om den ^{berömmade}
 kvinnan ~~och~~ de tre märkliga tungen denna behöfde för henne,
 och att ~~att~~ hon sagt att hvarken ~~den~~ ^{den} bröderna visste hvilka de voro, men att den talande
 fågeln kunde sig det.

- Och jag känner att jag icke får någons ro - såtade hon -
^{denna underbara fågel}
 förr än jag har ~~blott~~ min äga.

Hennes berättelse vickte emellertid hos bröderna en lita
stor lust efter den talande fågeln, det ylande teendet och det gullgula
nämnat, som hon ^{hade} gjälf, och Beckman sprang upp med ligande ifjes.

- Skräde nyter - sade han - jag skall skaffa oss de tre
tingen eller så sätta lifvet till.

Och Peris hade också sprungit upp.

- Nej, du är den äldsta, och behöfver vara hemma för att
se till landtgården och skydda vår nyter. Alltså är jag inte så dyrbart.
Därför är det jag, som skall ~~komma~~ ut på äfventyret - sade han.

Vid tanken på att bröderna skulle bestå sig i okända
färor blef biskop Perisade helt förskräckt. Han ångrade att han
sagt en ord om fien och hennes gret, och bad de båda ynglingarna
innerligt om att ej gå från sin företag. Men drogs vilke de ikke
gå in, och Beckman förklarade att det var hans ovetliga vilja att
försöka sin lycka. Förmodade han ikke skaffa de tre ting, så var
det Peris tur.

Och dagen därpå satte han sig upp för att antända resan,
och så han tog af sig sin nyter ^(tunnare) och han kenne en kvif som han
en gång fite af en trollkarl, ^(Till och med i fite den ägare befinnande vid världens ända, så kunde den) ~~och så~~ säga om han var
i lifvet eller ej. Var belaghet rent och blankt när det drogs ut duden
midde han förträffligt, men blidbode en blid droppe fast
vid det var han död. Den kvifnen skulle ^(Perisade) honom beräkna hur
morgen så vinste hon hur det gick honom. Och så gaf han sig af.

Färdan gick lyckligt. Inga oberog hande honom
under de fyra dagarna och på den fyraförste dagens morgen
sig han sig grejande omkring efter någon som han kunde fråga
om någon. Efter en god stund närblef han också en derwisch,
som satt och stode sig utanför en liten kufft omkringblåt
vishoja.

Och den gamle mannen, som gjort en kufft till Allah
att ikke före in död ^(knicken) tänka sig, klippa sig eller röra sig såg an till
sig från sin kydda, sig så fasanward ut att han mere blidde en
morsig trädstatte än en människa, och Beckman trekede om han

(Efter den Frygende dagens
 ens dralle tiltale honom. Som feen sagt att man skulle fråga
 den första man mötte ^(i.e. den blånne fågeln, det opelande trädet och det guldgula värdet) om någon
 han sett nu på morgonen, så steg han bekvämt af hästen och gick
~~ihop~~ ^{ihop} till honom och framstälde sitt förfrågning.

Derrischen mumlade något till svar, men ^(eftersom) hela
 hans ansikte var i förvänt med hår och skugg kunde ingen bli klok
 på hvad han sade. Då tog Bahman beslut samt sin sabel och skar
 af hästens kring hans man. Och nu kunde han tala, och sig till
 och med rikligt tacksamt ut i öfver fjärdelen. Men de första ord han
 sade vara icke uppmuntrande.

- Begär icke att jag skall vara på din fråga, min ädla,
 unge herr - sade han. - Just därför att du visat mig vänlighet, och
 du tycks vara en riktigt ung man, ber jag dig, vänd om! Glömda
 till unga människor ha före dig fört ^{na} sig från till den
 talande fågeln, det opelande trädet och det guldgula värdet, men
 ingen har kommit till målet. De ha alla fallit offer för de
^{synliga rösterna} ~~synliga rösterna~~, som råda ^{kring} för "De onde tungornas berg", ^(i.e. tungornas berg) där de tre under
 bara liksom ^{bestämma sig} ~~finnas~~ ^{bestämma sig} i toppen. Då en resande vill stiga
 upp för berget hör han rundt omkring sig röster som nedmaste
 honom på det skympigaste, men han ser ingen, och om han blott
 ett ögonblick lyssnar till dem och vänder sig om, är han förvandlad
 till sten. Annan har icke någon människa kommit mot till deras
 trohet och hela berget är gerneradt med svarta stener. Gå
 därför mitte väntande råd och inlit dig icke på öfvertrycket
 utan vänd hem igen.

Men Bahman var envis. ^{Han} ~~han~~ tyckte det skulle
 vara en lätt sak att stå emot några ^{synliga rösterna} ~~synliga rösterna~~ dumma prat
 och så låg han i öfver derrischen med böner att visa honom vägen
 ändå till denne mörkade lät beraka sig.

Han tog upp en liten svart stenkula och en påse och
 gaf den åt den unge mannen.

- Tag denna kula - sade han - och kasta den framför
 dig, så rullar den utan att stanna och visar dig vägen till berget.

Lyckas du komma uppför det utan att de onda tungorna fö
 makt med dig, så finner du låte den talande fågelu ~~stoppa~~
 stoppan sittande i sin ^(på bergstopp) förgyllda bur. Har du väl gjort dig till
 hene öpen honom, så besvarar han alla dina frågor och säger dig
 svar du skall söka det spelande brödet och det guldgula nätet.
 Men betänks dig ännu en gång. Lyd mitt råd och vänd om.

Bakman hörde dock icke längre på honom utan
 kastade sig upp på sin häst och slungade kulan framför sig.
 Den rullade och rullade än i brytten, och än rakt fram, och
 omgifningen red efter. Slutligen såg han det höga berget resa
 sig framför honom, och de marta stenarna, som dervisehen
 talat om, kastades hela rigen upp till dess topp.

Det såg kusligt ut, men Bakman tog med till
 sig och grängde på. Långt hit hade han dock icke ridit för
 än han hörde en skarp röst till sitt höra öra.

- Dumbom - skrek ^{den} ~~nygga~~ - var du, det finns skatten
 häruppe? Du har ~~löst~~ ^{är låst} ~~den~~ ^{än här, den}.

- En sidan gås! En sidan gränging - skrek
 någon i hans andra öra.

Och så skrekades det rundt omkring honom.

Ynkrygg, tredhaka, kned bes du här än göra! Vi ska
 ge dig, vi! Stök honom! Stök honom! Stök honom! - hörd det öfverallt.

Ätt högre skrek rösterna, allt flera blifvo de och
 bermet och skriket Hövar till sist så dövdygt att hären reste sig på
 hans knäknä, och han darrade i hela kroppen.

Sin gång orolade så en massa röster:

- Din feje stickare, nu ska du få dig ett ryck i nacken!

Bakman spruts till, glömdo dervisehens lifte och vände
 sig om. Och i samma ögonblick voro både han och hans häst förvandlade
 till stenar.

Under ^{hans frännars hand} ~~hans frännars~~ ^{emellertid} Paris och Pariska
 ska tänke på ^{något} ~~komat~~ ^{komat} än honom. Hvar morgon drog system knippen
 ut sidan för att ridpiga den om hans öde, och då den var blank

Till slut skrek en röst:

— Du föne, du kommer hit för att företta hvem du är. Och
skjog skall säga dig, det. Du är som till en tiggerstol och en hänga
tyng! Och vet du det.

Och så skrekade det till af hundre rister, så det gafeko i berg.
Och då var det slut med Peris gjälfbeherkning. Han
glömde alla varningar och vände sig om för att dräpa till de nedrige
förelarna. Och i samma ögon öflef han till en svart sten.

Den stekens Parinde såg under tiden hemma och väjle
och låt kulorna i radbandet glida mellan sina fingrar. Och en
morgon fann hon till sin fasa att de tillde länge kunde skiljas
ut. Så förstod hon att också hennes andra broder var död.

Parinde var likadant en flicka som kunde göra annat
än gråta och vrida sine händer. Istället för att öfverlamma sig
åt en kyddis som blånade hon sig i gaskläder, satte sig upp på
sin häst och red ut i världen för att hämnas sine bröders död.

På tjugonde förtid dagen kom hon liksom Bekman
och Peris till dervischen och frågade honom efter vägen till det
ställe, där man skulle söka den telande fågeln, det opelande tridet och
det guldgula nätet.

Dervischen betraktade henne uppmärksamt innan han svared.
— Min ädla flicka — sade han skiltgen, — ty oaktadt er
manliga drökt ser jag nog att ni är en flicka, bed mig icke om
att besvara er fråga. På er likhet med de två unga män, som nyligen
bedt mig om samma upplysningar, väck jag att ni är deras öster.
Och de, liksom alla andre, som försökt näma sig de tre under
hans tingar, den telande fågeln, det opelande tridet och det guldgula
nätet ha aldrig kommit tillbaka och summaledes går det nog er.

Och han berättade henne om de under tingarna och
om hur kvar och en som byssnade till dem blif förmedlades
till en kall, svart sten.

Parinde ^{stod} förfunderade en liten stund.

— Och det förbjödet att begagna sig af list för att vaktas

sig emot dem - frågade hon.

- Nej, det har jag inte hört - svarade derwischen.

Parisade sprang då bort till några få, som lutade på siggen, tog en liten sax, som ^{hon bar vid gardet,} ~~hängde vid hennes bröst~~ ^{och gick tillbaka till derwischen.} ~~blev af honom en par ullteppar,~~ ~~och gafs i handen.~~

- Ja - sade hon, i det hon visade honom ulltepparna och förde dem till sina öron - skoda de få prater så mycket de har hört för mig. Vill du nu vara snäll och visa mig vägen?

Derwischens ögon tändrade.

- Det skal vara en kvinna, som skal kunna hitta på något sådant - sade han. - Det har ingen af alla männen jag sett dröja det bort, kommit att tänka på. Trorke gif det dig bättre än de.

Och mindre ovilligt än han gifvit hennes blicker de snälla katorna öppnade han nu sin påse och gaf henne den rullande vävisaren. Hon tackade honom hjärtligt, steg till häst och bröt sig kalm fram för sig.

Gänast trillade den i väg och hon följde efter alla dess klingande rögar. Till sist kom den till "De önda tungornes berg", och kneppt hade hesten förjat träfna upp för branten förtän, hon hörde ^{de} rögnabya rösterna omkring sig.

- Nej, se på den där skyan - skrek de. - Men ska de inte komma långt! Bussa hundarna på henne!

Men strax såde Parisade ulltepparna i öronen och då bliffor rösterna mycket tydliga. Hon hörde dem nog, men kunde icke urskilja hvad de sade. Ju längre upp hon kom, ju högre stred de dock, och ibland trängde skynfjorden genom ~~skyn~~ ^{fallen} i hennes öron, så att hon bleknade och darrade, illen så hittade hon på att ropa och stöja gjälf med hög röst. Och då hörde hon ingenting mere.

Änthigen var hon nära toppen af berget och såg den öppne fjällburen dygnta däruppe. Önni några steg och kom sig gjälfra fjället, en liten grå oshydig stackare, flaxad bakom gubben.

Och när han liden, så hade han däremot en stark, dundrande röst:

Men hennes glädje att ha erhållit de tre underbara
tingen var blandad med stor sorg, ty de hade ju kostat hennes
bröders lif och hon suckade djupt vid denna tanke. Visserligen hade
hon ju tillnåtit deras död genom att beröfva de orymliga makterna,
som tillhörde ifrån detta berg, deras skatter, men detta kunde icke
trösta henne.

- Jag vill åtminstone taga med mig de svarta stenar,
hvar af mine bröder blifvit förvandlade - sade hon till fågeln
i buren. - Men jag kan icke ursäkta dem från de andra. Visa
mig dem.

Fågeln vinkade med hufvudet än åt den ena sidan
än åt den andre. Han ville tydligen icke riktigt ut med språket.
Men Parisade befahl honom med sking röst ^{såga hvad han tänkte på.} att ~~gå~~ gå.

- Om jag gör det, så uppköper jag allt hvad mina fjän
husbönder, de orymliga makterna, utvärdat här i världen - sade
fågeln och såg betänksam ut, som om han ännu icke vore full-
^{ständig} fri från de hemliga makternas inflytande. - Men eftersom
jag är din slaf, så måste jag lyda. Skäll några droppar af det
guldgula vätsket på hvar och en af de svarta stenarna,
så skall de snart känna igen dina bröder.

Parisade höljade vandrigen nedför berget, och den
förste marta sten hon såg begöt hon med sju par droppar väts-
ka sin vilfverna.

Men hur bestört blef hon ^{icke} då hon märkte att stenen
fick lif och en ståtlig viddersman reste sig framför henne.

Han gungade sig i igonen och såg förvånad ut.

- Hvar är jag - frågade han. - Jag har bestämdt svårt.

Och så berättade han för Parisade att han varit på väg för
hvar den blanda fågeln, det opelande tridet och det guldgula vätsket,
men på vägen upp för berget blifvit omgifvad af orymliga röster och
till sist vändt sig om för att tuktas dem. Sedan minades han ingenting
mer. Han tyckte att han helt tröst hade somnat in.

Parisade talade då om för honom hur allt fortell mig, och

han föll på knä och kyssade hennes händer under innerliga tack-
sägelser för att hon räddat hans lif.

Men Parisade gick vidare bebjutande brände sten
hon sig med några droppar af det gullgula vätsket. Och snart om-
kring henne vaknade den ene riddersmannen efter den andre upp
sin dödsömma. Och det blef ett stort gny af utrop och sabelskrand
och hästares tramp och gnäggningar, ty äfven de osjälige djuren hade
fått lif på samma gång som ~~med~~ deras husbönder. Och hvar och en af
de återuppräckta männen ville tränga sig fram och kyssa hennes
händer och välsigne henne.

Störstigen sig hon ett åskådligt ansikte vändes emot
hennes från en af de af de svarta stenarna, som föll lif. Det var
hennes bröder Perois, och hon stötade med ett glädjehrop i hans armar.

Oppen han tyckte sig ha rospit och blef störstigen
försämlad öfver att se sin systers ^{och hela den} ~~omgifande~~ omgifande biddar-
skaran. Men då han bröde han allt gått till blef hans förtvining
ännu större än hans förtvining.

Och gädda det är också på reda på Bahman. Och
endast ^{några steg} ~~en kort~~ längre ner verk han sig ut en af de ~~största~~ bebjutade
stenarna. Det blef en glädje och en öfverredning.

Men ike för än alla de svarta stenarna voro för-
vandlade till lifande varelser antäddes de kamfäden, och den blef
den en suckigt triumf för Parisade, si öfverhades hon af alla
den hon räddat.

Då de kommo till dervinskens bydder fann de den
emellertid tom, och ingarstades i närheten sig man till den gamle
mannen. Han hade förmodligen begifvit sig bort, understånd af
högre makt. ^{och} hans vaktbäst som vägrade till de onda
Tungornas berg "var obefäst för framtiden.

Efter att de öfvertygats sig om att det var fruktlost
att söka honom öppnades man vidare, och efter hand Toft en den
ene änden andra af riddarna ett hjertligt afsked för att ride hvar
och en åt sin häst. Till sist voro de tre systrarna ensamma. Men

efter fyra dagars resa kunna äfven de till sitta hem och blifva
möttes med stor fröjd af sina hänare och underhållande, som
knappast trote sig på återse dem.

Följande morgon gick Perinde ned i trädgården och
opprikade den nedbraste plats. Där stack hon ned knuten, som hon tagit
från det spelande trädet, och ~~medan~~ ^{der} hon stod ^{och} sig på den där rot,
sände ut skott på skott och växte högt äfven hennes knäpar, till den
höfrit en väldigt stad, som äfven utbyggade en god del af marken.
Den blaf började delfas och ~~och~~ den mildaste, ljufvaste musike
toner kring nyden, så fort minsta vindflökt stot sig mellan grenarna.

Men när den talande fågeln, som satt i en af stäng-
melens ^{ifru} fönster, ^{kände igen} ~~hörde~~ detta spel, ständes han upp en sing så harkig,
så att som höll den mätte stannas midt i sin uttals och ~~hade~~ de
hade för sig, knippen i hop händerne och bysna. Och ~~från~~ ^{den stängens} ^{flytt} ~~kom~~
när flygande ^{för en stänne} in med en utta kvitter.

Om återstod endast ^{det} ^{en berede rum för} det galgule nätet. [Stora betonen
det spelande trädet höj en liten grönskande dald. Där låt Perinde bygga
en ~~en~~ herra af korstade marmor, och när den var färdig gick hon dit till
sammans med sina bröder och kikkade några droppar af silfverarnans
innehåll i botten på den stora marmor-skålen.

Genast fylldes hela berainen, ^{och} ^{den} ^{dyg} ^{sitt} ^{och} ^{stille}
oprotade upp i luften och föll ned igen i en ggristförmad regn af gyfene
droppar, och det glänste och skimmade ^{och} ^{men} ^{knappast} ^{stod} ^{ut} ^{en} ^{re} ^{pe} ^{lit}.

Den sista trädgård som de tre systemen nu ägde fanns
inte i hela världen, och dess rötter spred sig också vida omkring. Till den
långväga äfven och stod och tillade in genom gallergränderna hure för att
på se en dygnet utaf den och på höra det spelande trädets och den
talande fågelns.

Öfven sattan Chosra Tcha fick ^(skutligen) ~~den~~ ^{höra} ~~sin~~ ^{höra} ~~talas~~
om den märkliga lustgården och han fallades af ett sådant ~~att~~
att se den att han låt kalla till sig Babman och Peris för att till
kännegifra dem sin önskan att besöka dem.

Han hade aldrig förr sett de begge ungdomarna, och när

de om stoda inför honom blif han öfverraktad af hvilket djupit
intygke de gjorde på honom.

Deres frimodiga väsen, öppne, rader ansikten och
fränna hållning gafvo dem uttalande af unga främlingar, och det
förefin stobyt än de blott voro söner till en uppfostringsman
öfver de kungliga trädgårdarne, till som deres tal rörde en öfverlignen
bildning.

Sultanen inbjöd dem alla äta vid hans eget bord
och när en gång glömdt han bort orden på sin talrik för att för-
närande sitta och betrakta dem.

Att på sådana söner kunde han som utväs ha ägt, tänkte
han, som icke hans ~~skänning~~^{gemäl} fött min fötter till världen.

Han längtade ännu mer än fört att besöka dem i deras
hem och öfver på se deras öfster, som de talade om med en sådan
kärlek och beundran, och hvilken utfäst stannat ut än eröfva de tre
underbara skåporna, som så många ädle wallermän ~~äro~~^{förärfvas}
~~efter~~^{efterskipat} ~~hän~~ ~~kommit~~ ~~den~~ ~~för~~ hans tillämnade besök utsträckt därför till
någon förmiddag. De bruderna skyndade sig att sitta hem för att
förbereda Paraden och ställa huset i ordning ~~för~~ ~~en~~ ~~när~~ ~~dygt~~ ~~utläggning~~

En prickig miltad skulle naturbyttis anrättas åt
sultanen och hans följe, och Paraden gick till den talande följden
och bed honom om rid angående de riter, som voro mest passande.

— Höne herrskerinne - ~~svara~~^{denne} ~~fråga~~, - du har en
utmärkt kött. Låt honom säga hvad ^{han} ~~fast~~ tycker, blott matsedeln
hålls med gurkor fyllda med ätta pärlor.

— Gurkor fyllda med ätta pärlor! Hvad menar du
med det - utbrast den unga flickan förvånad.

— Fråga icke. Gör ~~utbrast~~^{huru} som jag säger - svara följden
och du blif Paraden ond.

— Det tycks som du icke längre kommer ihåg att det är jag
som är herrskerinne - sade hon. - Du ~~säger~~^{vetar} gång efter annan att vara
på mina frågor. Har ofta har jag icke ~~först~~^{bedt} dig säga mig hvem
jag och mine bröder äro, eftersom den gamle feim prästod att du

blifvit upp och mervänd.

Från middagsstunden kom sultanen med ett tyomle följt av ^{flera landtygare} ~~flera~~ tjänare och vänner, som nere uppstigit i tre leder från gallergrunden upp till palatset. Det spelades triset klingade och musen ackompanjerades av en vakt. Det gullgale nätet kastade sin quistandes netten. jubel högre upp än fört. Och den titande fågeln ^{sjöng} speglade sig i besigt, än sultanen måste stanna ^{hjälpnågs} upp till det och knappa i hop sina händer.

- Har jag kommit in i paradiset - frågade han.

Men när Parisade stod bygande på palatsets trappa och han måtte kunnas sköna ögon, då tyckte han ändå att han skildade det härborgets af allt.

- Sådan skulle min dotter varit - tänkte han - om jag fick någon, och om hon blifvit sådan jag drömt mig henne.

Han kyssade henne på pannan och lät henne föra sig in i de vackra gemakerna. Det mest lysande var dock matsalen och de satte sig till bords, under det ^{skönheten i fönstret} fågeln i sin gyllene bur, sjöng de lyfreste sånger och hela traktens föglar accompanjerade honom med sina kvitter.

Första rätten som bjöds var ^{fröning} ~~fröning~~ Parisades favorit de fyllda garkorna, och eftersom sådana voro sultanens favoritmat tog han den största han sig. Med ett raskt snitt skar han upp den, och där trillade ut pärlorna ut öfver talrikaheten.

Sultanen såg sig frågande omkring.

- Pärlor - utbrast han, - de skönaste pärlor! Men ^{i mitt liv} aldrig har jag sett pärlor användas till mat. Det var sannoligen den underbaraste äta jag blifvit bjuden på.

Och han kunde inte hemska sig från sin förvåning. Icke heller fick han något svar af Parisade och hennes bröder. De sutta tygta och förtigra utan att veta hvad de skulle säga.

Men då öppnade fågeln sin näbb.

- O herre och sultan - sade han, - hur kan du bli så

förundad öfver att se en gurka fylld med pärlor, när du icke
fannas det underligt att din sköne gemål kommit på kättingar,
hundaelgar och tridolubbar till barn.

Bestört sprang sultenen upp från bordet.

— Jag måste väl tro det, då hennes egne systrar
sade det — svarade han öfver och blick om bröstommet.

[— Hennes egne systrar — återtog fögelu, — vora ofund-
gjuka öfver den upphöjelse deras systrar rönt, och som gjorde det-
naden dem emellan så stor. Dessas innerbygsta önskan var att
kunna störta henne från den höga plats de gifvit henne, och
 därför sökte de att de små prinsarne hon fått att i hvar sitt dag-
tråg på floden och den lilla prinsessan i en smörbyttan. Och i deras
stille vände de sig hundaelgen, kättingen och tridolubben. Men
öfver uppsyningsmannen för deras trädgårdar riddade de tre
barnen och uppfostrade dem som sina egna. Har och där
dem omkring dig. Och vill du ha bevis kan du finna de gyllene
och smörbyttan på vinden. Har och en kan se att de tillhört
dita kött, och om du frågar begarens och kokers fru skola de icke
kunna neka till att de använt dem till fäskoster åt prinsarne och
prinsessan.

Sultenen gaf sig icke till tala att höra mer. Han sprang
själf upp på vinden följt af de tre systrarna och hela sitt följe.
Och där fannas de snart de två de gyllene och smörbyttan. Och i den
senare och knut och ett af de gyllene låg kinden som till nyfödda barn.

Än inkomna i salen tog sultenen sina återstänk-
ta barn i ^{sin} famnen under det glädjelära strömmade med sig hans
kinden. Och ägnade han bittert sin tillroganhet, som ~~under~~ ^{under} så många
är beröfat honom närvarande af att äga till så präktiga söner
och en så älskvard dotter i sin närhet, och som dessutom ~~en~~
^{färdigt}
svart honom att begå en sådan grym aräntnisse mot sin älskade gemål.
Öngullighet, när det kommit för att säga vittnen.
~~De skulde dock återvända till fästet.~~

Sedan de slutat sin meddel och sultenen genast
sin till befästningen och lät ^(infrå mig) koka begarens och kokers fru.

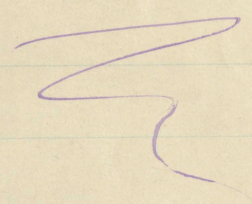
Utan att ana vad komma de helt smidande och begade sig ~~fram~~ framför honom, men då han pekade på de begge de-
gen och märbyttan, som ~~han~~ tjänare höll i famnen, bleknade
de ut deras ögon stada vidöppna af förskräckelse.

Med sådana bevis ~~framfört~~ kunde de icke sänga nekta,
och innan knifven hade de dömts till döden och afsträfs med
stället och hjert.

Men sultans andra göromål var att begifva sig
till tornet, där hans stekes gemis sate fängem, och att i egen person
öppna hennes fängelse. Sedan födde han henne hem till palatset och
i hela kofrets närvaro had han henne om förlitelse för sin orättvisa
och sate henne bedrid sig på sin tron.

Att så öppnades dörrarna till de inre gemakerna och
prins Bahman, prins Peris och prinsessan Parisade skyndade in
och omfamnade sin moder, som dignande under så mycket lycka och
äfrerackring höjde dem med kyssar.

Och sedan ^{härskans} lifde de i frid och fröjd ~~härskans~~ ^{ändå} till
sin död.

Saga 8

Kalifornien för en dag

De arunds jutea synt trarum

Den tillä darrum

Original

Saga 8

mannus

Saga
[Tusen år

De afund
Kalifen
Den lille

originalm

STOCKHOLMS
STADSBIBLIOTEK

SSB. 1.
5.000. 10. 65.

nr 8

en matt]

sjuka systema
en dag
a domaren

s